

**RADA
UNII EUROPEJSKIEJ**

**Bruksela, 7 maja 2014 r.
(OR. en)**

9475/14

**Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2013/0402 (COD)**

**PI 60
CODEC 1208**

NOTA

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Data:	14 maja 2014 r.
Do:	Komitet Stałych Przedstawicieli

Nr poprz. dok.:	8461/14 PI 40 CODEC 987 + COR1 + ADD1
Nr dok. Kom.:	17392/13 PI 178 CODEC 2842 + ADD 1-3

Dotyczy:	Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony niejawnego know-how i niejawnych informacji handlowych (tajemnic handlowych) przed ich bezprawnym pozyskiwaniem, wykorzystywaniem i ujawnianiem – Podejście ogólne
----------	---

I. WPROWADZENIE

1. W dniu 28 listopada 2013 r. Komisja przedstawiła projekt wniosku w sprawie nowych przepisów dotyczących ochrony tajemnic handlowych przed ich bezprawnym pozyskaniem, wykorzystaniem i ujawnianiem. Podstawą prawną projektu dyrektywy jest art. 114 TFUE, który przewiduje sprawne funkcjonowanie jednolitego rynku.

2. Wniosek ten wpisuje się w szerszy kontekst inicjatywy przewodniej „Unia innowacji” – jednego z filarów strategii „Europa 2020” – w ramach której Komisja zobowiązała się do stworzenia warunków sprzyjających innowacjom. W oparciu o te ramy Komisja przyjęła wszechstronną strategię mającą zapewnić sprawne funkcjonowanie jednolitego rynku w obszarze praw własności intelektualnej. Strategia ta obejmuje również dziedziny będące uzupełnieniem praw własności intelektualnej, takie jak tajemnice handlowe.
3. Komitet Ekonomiczno-Społeczny wydał opinię w dniu 25 marca 2014 r.
4. Europejski Inspektor Ochrony Danych wydał opinię w dniu 12 marca 2014 r.
5. Dyskusje w Parlamencie Europejskim jeszcze się nie rozpoczęły.

II. STAN PRAC

6. W styczniu 2014 r. prezydencja rozpoczęła dyskusje na szczeblu grupy roboczej; z dyskusji tych wynika wyraźnie, że wśród państw członkowskich, które poparły projekt dyrektywy, panuje szeroki konsensus co do ogólnego celu tej inicjatywy. Odbyło się sześć posiedzeń grupy roboczej, a dyskusje poświęcone temu projektowi można podsumować następująco:

Państwa członkowskie zgodziły się co do potrzeby wyraźnego stwierdzenia w projekcie dyrektywy, że prawo krajowe może przewidywać dalej idącą ochronę przed bezprawnym pozyskaniem, wykorzystaniem lub ujawnianiem tajemnic handlowych od tej wymaganej na mocy projektu dyrektywy (zob. art. 1 akapit drugi). Uznano jednak za konieczne, by doprecyzować, że taka dalej idąca ochrona powinna być zgodna z pewnymi zasadami, ograniczeniami i środkami ochronnymi przewidzianymi w tekście, które mają na celu zapewnienie solidnych i zrównoważonych ram prawnych, w szczególności, jeśli chodzi o prawa pozwanego.

Państwa członkowskie uzgodniły, że projekt dyrektywy nie powinien naruszać ich krajowych prerogatyw w dziedzinie prawa karnego. Państwa członkowskie były usatysfakcjonowane brzmieniem art. 5 oraz pierwszym zdaniem motywu 8, które dotyczą dochodzenia wyłącznie roszczeń cywilnoprawnych.

Państwa członkowskie uzgodniły również, że definicja tajemnicy handlowej w projekcie dyrektywy powinna być zgodna z definicją określoną w Porozumieniu Światowej Organizacji Handlu w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (porozumieniu TRIPS).

Dyskusje państw członkowskich dotyczyły czynów, które należy uznać za bezprawne pozyskanie, wykorzystanie i ujawnienie tajemnicy handlowej (art. 3). Dyskusje te pozwoliły stwierdzić, że – choć konieczny jest element nieuczciwego postępowania – w przypadku pierwotnych sprawców (tj. osób, które podejmują działania w celu zdobycia informacji, osób, które naruszają obowiązek zachowania poufności) nie należy wprowadzać wymogu umyślnego działania lub rażącego niedbalstwa, by ich czyny można było uznać za bezprawne; niemniej jednak kryterium dotyczące wiedzy powinno zasadniczo być wymagane w przypadku pasywnych odbiorców informacji (stron trzecich), by ich czyny mogły być uznane za bezprawne (przy czym państwa członkowskie mają możliwość pominięcia tego kryterium w swoich przepisach krajowych, w myśl stosowania klauzuli o minimalnej harmonizacji w art. 1). Kolejnym wnioskiem z dyskusji było to, że sformułowania zapożyczone z prawa karnego (np. kradzież, przekupstwo) raczej nie powinny być wykorzystywane w art. 3 oraz że tego rodzaju czyny powinny zostać opisane w sposób obiektywny.

Państwa członkowskie omawiały potrzebę zapewnienia, by nikt nie był pociągany do odpowiedzialności za pozyskanie, wykorzystanie lub ujawnienie tajemnicy handlowej, jeżeli prawo wymaga takiego pozyskiwania, wykorzystywania lub ujawniania albo na nie zezwala. Dotyczy to m.in. przypadku, gdy organy publiczne mogą zostać upoważnione do gromadzenia informacji niezbędnych do wykonywania ich obowiązków. W wyniku tych dyskusji do art. 4 wprowadzono nowy ustęp 1a.

W toku dyskusji stwierdzono, że niektóre ze środków ogólnych, procedur i środków zaradczych przewidzianych w projekcie dyrektywy powinny w większym stopniu uwzględniać istniejące rozwiązania w krajowych przepisach prawa karnego. Dotyczyło to przede wszystkim skutków zbyt częstego wszczynania postępowań sądowych – art. 6 ust. 2 – oraz kwestii terminu przedawnienia – art. 7. Państwa członkowskie były także zdania, że termin przedawnienia powinien być dłuższy od tego, który zaproponowała Komisja w swoim wniosku.

Państwa członkowskie uznały, że mechanizmy zachowania poufności informacji przewidziane w art. 8 powinny podlegać dodatkowym środkom ochronnym, wymogom i ograniczeniom mającym na celu zwiększenie pewności prawa i zapewnienie pełnego poszanowania przysługującego stronom prawa do uczciwego procesu.

Państwa członkowskie uzgodniły, że konieczne jest zapewnienie właściwym organom sądowym większej elastyczności przy ocenianiu, czy potrzebne jest wydanie nakazu sądowego (tak ostatecznego, jak i tymczasowego) lub przyjęcie środków naprawczych – art. 10 ust. 2 i art. 12 ust. 1.

Dyskusje pokazały, że państwa członkowskie powinny być mieć możliwość ustanowienia bardziej korzystnego dla pracowników trybu postępowania, jeśli chodzi o ich odpowiedzialność za szkody w przypadku bezprawnego pozyskania, wykorzystania lub ujawnienia tajemnicy handlowej – art. 13 ust. 1.

7. W wyniku dyskusji na forum grupy roboczej w dniu 10 kwietnia 2014 r. oraz uwag pisemnych nadesłanych przez delegacje prezydencja wprowadziła zmiany do kompromisowego tekstu wniosku, jak przedstawiono w załączniku do niniejszego dokumentu.

Najważniejsze wprowadzone w ten sposób zmiany w stosunku do **pierwotnego** wniosku dotyczą kwestii omówionych w pkt 6 powyżej, i – w największym skrócie – odnoszą się do:

- potrzeby minimalnej harmonizacji, która umożliwia państwom członkowskim stosowanie surowszych środków (art. 1),
- bezprawnego pozyskiwania, wykorzystywania i ujawniania tajemnic handlowych (art. 3) – uproszczono wykaz czynów stanowiących naruszenie prawa i wprowadzono wyjaśnienia w art. 4 dotyczącym legalnego pozyskiwania tajemnic handlowych,
- wydłużenia terminu przedawnienia do sześciu lat (art. 7),
- zachowania poufności w trakcie postępowania sądowego (art. 8) – nowe brzmienie wprowadza równowagę między ochroną tajemnic handlowych a przysługującym stronom prawem do uczciwego procesu,
- ewentualnego dostarczania towarów stanowiących naruszenie prawa do organizacji charytatywnych – tekst kompromisowy nie przewiduje już obowiązku wprowadzenia takiego przepisu (art. 11 ust. 3),
- odszkodowania i ochrony pracowników (art. 13).

III. PODSUMOWANIE

8. **Komitet Stałych Przedstawicieli** jest proszony o:

- osiągnięcie porozumienia w oparciu o tekst kompromisowy przygotowany przez prezydencję i zawarty w załączniku do niniejszej noty;
- przedstawienie tekstu podejścia ogólnego **Radzie ds. Konkurencyjności** w dniu 26 maja 2014 r.; oraz
- zwrócenie się do Rady, by
 - potwierdziła porozumienie w sprawie podejścia ogólnego oraz
 - zwróciła się do prezydencji z wnioskiem o rozpoczęcie negocjacji z Parlamentem Europejskim na podstawie tego podejścia ogólnego – z myślą o osiągnięciu porozumienia w pierwszym czytaniu.

Zmiany w stosunku do dok. 8461/14 oznaczono **wytluszczeniem i podkreśleniem** oraz symbolem [...].

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie ochrony niejawnego know-how i niejawnych informacji handlowych (tajemnic handlowych) przed ich bezprawnym pozyskiwaniem, wykorzystywaniem i ujawnianiem

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

[...] ²

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą³,

¹ Dz.U. C z ..., s. .

² [...]

³ **Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia ... (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia ...**

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przedsiębiorstwa i instytuty badawcze o charakterze niekomercyjnym inwestują poprzez pozyskiwanie, opracowywanie i wykorzystywanie know-how i informacji, które są walutą gospodarki opartej na wiedzy. Takie inwestycje w tworzenie i wykorzystywanie kapitału intelektualnego przesądza o ich konkurencyjności na rynku i o zwrotach z inwestycji, które leżą u podstaw motywacji do prowadzenia działalności badawczo-rozwojowej przez przedsiębiorstwa. Przedsiębiorstwa mogą korzystać z różnych środków w celu zapewnienia sobie własności wyników swojej działalności innowacyjnej, w sytuacji gdy otwartość nie pozwala na pełne wykorzystanie ich inwestycji w badania i innowacje. Jednym z takich środków jest skorzystanie z formalnych praw własności intelektualnej, takich jak patenty, prawa do wzoru lub prawa autorskie. Innym środkiem jest ochrona dostępu do wiedzy, która jest wartościowa dla danej jednostki i która nie jest powszechnie znana, oraz wykorzystanie takiej wiedzy. Tego rodzaju know-how i informacje handlowe, które są niejawnie i które mają pozostać poufne, określa się jako tajemnicę handlową. Przedsiębiorstwa, niezależnie od ich wielkości, uznają tajemnice handlowe za równie wartościowe jak patenty i inne rodzaje praw własności intelektualnej oraz wykorzystują poufność jako narzędzie zarządzania konkurencyjnością przedsiębiorstw i innowacjami w działalności badawczej, obejmujące szeroką gamę informacji, począwszy od wiedzy technicznej aż po dane handlowe, takie jak informacje dotyczące klientów i dostawców (które mogą obejmować dane osobowe), biznes plany lub badania i strategie rynkowe. Poprzez ochronę tak szerokiego zakresu know-how i informacji handlowych, bez względu na to, czy traktowane są jako uzupełnienie czy jako alternatywa dla praw własności intelektualnej, tajemnice handlowe umożliwiają twórcom uzyskiwanie korzyści z jego/jej pracy twórczej i innowacji, a co za tym idzie są szczególnie ważne dla konkurencyjności przedsiębiorstw, a także dla badań i rozwoju oraz wyników innowacyjności.

- (2) Otwarte innowacje są istotną siłą napędową tworzenia nowej wiedzy i przyczyniają się do powstawania nowych i innowacyjnych modeli biznesowych opartych na korzystaniu ze współtworzonej wiedzy. W kontekście działalności badawczo-rozwojowej i innowacyjnej tajemnice handlowe odgrywają istotną rolę w ochronie wymiany wiedzy między przedsiębiorstwami i instytucjami badawczymi na rynku wewnętrznym, zarówno w obrębie poszczególnych państw, jak również w kontekście transgranicznym. Badania realizowane w ramach współpracy, w tym współpracy transgranicznej, są szczególnie ważne, gdyż mogą zapewnić zwiększenie ilości działań zakresie badań i rozwoju prowadzonych przez przedsiębiorstwa w ramach rynku wewnętrznego. Otwarte innowacje umożliwiają wprowadzanie na rynek nowych pomysłów, które spełniają potrzeby konsumentów i umożliwiają rozwiązywanie wyzwań społecznych. Na rynku wewnętrznym, na którym zminimalizowano przeszkody dla takiej współpracy transgranicznej oraz na którym współpraca nie jest zakłócona, twórczość intelektualna i innowacje powinny zachęcać do inwestowania w innowacyjne procesy, produkty i usługi. Takie środowisko, które sprzyja twórczości intelektualnej i innowacjom, jest również ważne dla wzrostu zatrudnienia i poprawy konkurencyjności gospodarki Unii. Mimo iż tajemnice handlowe należą do najczęściej stosowanych przez przedsiębiorstwa sposobów ochrony twórczości intelektualnej i innowacyjnego know-how, są one jednocześnie najslabiej chronione przez obowiązujące ramy prawne UE przed ich bezprawnym pozyskiwaniem, wykorzystywaniem lub ujawnianiem przez inne strony.

- (3) Innowacyjne przedsiębiorstwa są w coraz większym stopniu narażone na nieuczciwe działania – zarówno wewnątrz Unii, jak i poza nią – mające na celu przywłaszczenie tajemnic handlowych, takie jak np. kradzież, nieuprawnione kopiowanie, szpiegostwo gospodarcze lub naruszenie wymogów poufności. Ostatnie zmiany, takie jak globalizacja, powszechniejsze korzystanie z outsourcingu, dłuższe łańcuchy dostaw i powszechniejsze wykorzystywanie ICT, przyczyniają się do zwiększenia ryzyka wystąpienia tych praktyk. Nielegalne pozyskanie, wykorzystanie lub ujawnienie tajemnicy handlowej uniemożliwia prawowitemu posiadaczowi tajemnicy handlowej osiągnięcie zysków związanych z wejściem na rynek wcześniej niż konkurenci przy wykorzystaniu wyników swoich działań innowacyjnych. Bez skutecznych i porównywalnych środków prawnych służących do ochrony tajemnic handlowych w całej Unii motywacja do prowadzenia innowacyjnej działalności transgranicznej na rynku wewnętrznym jest mniejsza, a realizacja potencjału tajemnic handlowych, które mogą stanowić siłę napędową dla wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy, nie jest możliwa. Innowacyjność i kreatywność są zatem hamowane, a poziom inwestycji ulega zmniejszeniu, co ma negatywny wpływ na sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego, a także na możliwość zwiększenia potencjału wzrostu.
- (4) Międzynarodowe wysiłki podjęte w ramach Światowej Organizacji Handlu w celu rozwiązania tego problem doprowadziły do zawarcia Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (porozumienia TRIPS). Zawiera ono, między innymi, przepisy dotyczące ochrony tajemnic handlowych przed ich bezprawnym pozyskiwaniem, wykorzystywaniem lub ujawnianiem przez strony trzecie. Przepisy te stanowią wspólne normy międzynarodowe. Wszystkie państwa członkowskie, jak również sama Unia, są związane tą umową, która została zatwierdzona decyzją Rady 94/800/WE⁴.

⁴ Decyzja Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotycząca zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej, w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. L 336 z 23.12.1994, s. 1).

- (5) Niezależnie od porozumienia TRIPS, istnieją znaczne różnice między przepisami państw członkowskich w zakresie ochrony tajemnic handlowych przed ich bezprawnym pozyskiwaniem, wykorzystywaniem lub ujawnianiem przez inne strony. Przykładowo, nie wszystkie państwa członkowskie przyjęły krajowe definicje tajemnic handlowych i/lub bezprawnego pozyskania, wykorzystania lub ujawnienia tajemnicy handlowej, tak więc zakres ochrony nie jest łatwo dostępny i różni się w poszczególnych państwach członkowskich. Ponadto brakuje spójności w odniesieniu do środków zaradczych przewidzianych w przepisach prawa cywilnego w przypadku bezprawnego pozyskania, wykorzystania lub ujawnienia tajemnic handlowych, ponieważ nie zawsze i nie we wszystkich państwach członkowskich dostępne są nakazy zaniechania naruszenia skierowane do stron trzecich, które nie są konkurentami prawowitego posiadacza tajemnicy handlowej. Między państwami członkowskimi istnieją również różnice w sposobie traktowania stron trzecich, które pozyskały tajemnicę handlową w dobrej wierze, ale następnie dowiedziały się, podczas korzystania z niej, że jej pozyskanie było możliwe dzięki poprzedniemu bezprawnemu pozyskaniu przez inną stronę.

- (6) Przepisy krajowe różnią się również co do tego, czy prawowici posiadacze tajemnicy handlowej mogą zażądać zniszczenia towarów wytwarzanych przez strony trzecie, które wykorzystują tajemnice handlowe w sposób niezgodny z prawem, i czy mogą zażądać zwrotu lub zniszczenia wszelkich dokumentów, plików lub materiałów zawierających lub eksploatujących bezprawnie pozyskaną lub wykorzystaną tajemnicę handlową. Ponadto obowiązujące przepisy krajowe dotyczące obliczania odszkodowania nie zawsze uwzględniają niematerialny charakter tajemnic handlowych, co przy braku możliwości określenia wartości rynkowej przedmiotowych informacji utrudnia wykazanie rzeczywistej utraty zysków lub bezpodstawnego wzbogacenia sprawcy naruszenia. Tylko kilka państw członkowskich umożliwia stosowanie abstrakcyjnych zasad dotyczących obliczania odszkodowania w oparciu o opłatę licencyjną lub honorarium, jakie byłyby należne, gdyby istniała licencja na wykorzystanie tajemnicy handlowej. Ponadto przepisy w wielu państwach członkowskich nie przewidują odpowiedniej ochrony poufności tajemnicy handlowej, jeżeli posiadacz tajemnicy handlowej zgłasza fakt domniemanego bezprawnego pozyskania, wykorzystania lub ujawnienia tajemnicy handlowej przez stronę trzecią, ograniczając tym samym atrakcyjność obowiązujących środków i środków zaradczych oraz obniżając poziom oferowanej ochrony.

- (7) Różnice między państwami członkowskimi pod względem przepisów dotyczących ochrony prawnej tajemnic handlowych oznaczają, że tajemnice handlowe nie są objęte ochroną w równoważnym stopniu w całej Unii, co prowadzi do rozdrobnienia rynku wewnętrznego w tej dziedzinie i do osłabienia ogólnego efektu odstraszającego, jaki powinny mieć te przepisy. Funkcjonowanie rynku wewnętrznego jest zakłócone w zakresie, w jakim takie te różnice zmniejszają motywację przedsiębiorstw do prowadzenia napędzanej innowacjami transgranicznej działalności gospodarczej, która uzależniona byłaby od wykorzystania informacji chronionych jako tajemnice handlowe i która obejmuje współpracę z partnerami w zakresie badań lub produkcji, outsourcing lub inwestowanie w innych państwach członkowskich. Transgraniczna sieć badań i rozwoju, a także działania związane z innowacjami, łącznie z powiązaną z nimi produkcją i wynikającym z nich handlem transgranicznym, stają się mniej atrakcyjne i trudniejsze do realizacji w Unii, co prowadzi również do nieefektywności działań związanych z innowacjami w skali unijnej. Ponadto wyższe ryzyko biznesowe odnotowuje się w państwach członkowskich charakteryzujących się stosunkowo niższym poziomem ochrony, w których tajemnice handlowe mogą zostać z łatwością skradzione bądź pozyskane w inny nielegalny sposób. Prowadzi to do nieefektywnej alokacji kapitału dla stymulujących wzrost gospodarczy innowacji w ramach rynku wewnętrznego, ponieważ wydaje się więcej na środki ochronne w celu zrekompensowania niedostatecznej ochrony prawnej w niektórych państwach członkowskich. Taki stan rzeczy sprzyja również działalności nieuczciwych konkurentów, którzy w następstwie bezprawnego pozyskania tajemnic handlowych mają możliwość rozprowadzenia powiązanych towarów na całym rynku wewnętrznym. Różnice w systemach prawnych ułatwiają również przywóz towarów z państw trzecich do Unii poprzez punkty wejścia o niższym poziomie ochrony, w sytuacji gdy zaprojektowanie, produkcja lub wprowadzenie do obrotu tych towarów jest możliwe dzięki kradzieży tajemnicy handlowej bądź pozyskaniu jej w inny nielegalny sposób. Ogółem tego rodzaju różnice utrudniają właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

- (8) Na poziomie Unii należy ustanowić przepisy mające na celu zbliżenie krajowych systemów prawnych, tak aby zapewnić wystarczające i spójne mechanizmy dochodzenia roszczeń cywilnoprawnych w ramach rynku wewnętrznego w przypadku bezprawnego pozyskania, wykorzystania lub ujawnienia tajemnicy handlowej, **bez uszczerbku dla możliwości przewidzenia przez państwa członkowskie dalej idącej ochrony przed bezprawnym pozyskiwaniem, wykorzystywaniem lub ujawnianiem tajemnic handlowych, pod warunkiem przestrzegania środków ochronnych chroniących interesy innych stron**. W tym celu ważne jest ustanowienie jednolitej definicji tajemnicy handlowej, nie ograniczając przy tym przedmiotu, który ma być objęty ochroną przed przywłaszczeniem. Definicja powinna zatem być skonstruowana w taki sposób, aby uwzględnić informacje handlowe, informacje technologiczne i know-how w przypadkach, w których istnieje zarówno uzasadniony interes w utrzymaniu poufności, jak i uzasadnione oczekiwanie, że poufność ta zostanie zachowana. Takie informacje **lub** know-how powinny ponadto mieć wartość handlową – rzeczywistą lub potencjalną. Takie informacje lub know-how mają wartość handlową w szczególności o tyle, że ich bezprawne pozyskanie, wykorzystanie lub ujawnienie może spowodować szkody dla interesów osoby, która zgodnie z prawem sprawuje nad nimi kontrolę, poprzez podważenie jej naukowego lub technicznego potencjału, interesów biznesowych lub finansowych, pozycji strategicznej lub zdolności do konkurencji. Ze względu na swój charakter taka definicja powinna wyłączać nieistotne informacje i nie powinna obejmować wiedzy i umiejętności, które zostały zdobyte przez pracowników w trakcie prowadzenia normalnej pracy i które są powszechnie znane lub łatwo dostępne dla osób z kręgów zajmujących się zwykle tym rodzajem informacji.

- (9) Istotne jest również określenie okoliczności, w jakich uzasadniona jest ochrona prawna. Z tego względu konieczne jest określenie postępowania i działań, które będą uznawane za bezprawne pozyskanie, wykorzystanie lub ujawnienie tajemnicy handlowej. [...] ⁵

⁵ [...]

(10) W interesie innowacji oraz w celu wspierania konkurencji przepisy niniejszej dyrektywy nie powinny tworzyć żadnych wyłącznych praw do know-how lub informacji chronionych jako tajemnice handlowe. Dlatego też niezależne odkrycie tego samego know-how **lub** tych samych informacji pozostaje możliwe. Inżynieria odwrotna **nabytego zgodnie z prawem** produktu jest zgodnym z prawem sposobem uzyskiwania informacji, z wyjątkiem przypadków, gdy w umowie uzgodniono inaczej. Swoboda zawierania tego rodzaju ustaleń umownych może zostać jednak ograniczona prawnie, jak ma to miejsce w przypadku art. 5 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/24/WE⁶.

⁶ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/24/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych (Dz.U. L 111 z 5.5.2009, s. 16).

(10a) Co więcej, pozyskiwanie, wykorzystywanie lub ujawnianie tajemnic handlowych, gdy prawo tego wymaga lub na to zezwala, nie powinno być traktowane jako bezprawne. W związku z tym pozyskiwanie lub ujawnianie tajemnicy handlowej przez organy administracyjne lub sądowe do celów wykonywania ich obowiązków powinno być zgodne z prawem. Za bezprawne ujawnienie tajemnicy handlowej nie należy także uznawać ujawniania przez instytucje i organy unijne lub krajowe organy władzy publicznej informacji o charakterze gospodarczym będących w ich posiadaniu zgodnie z wymogami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady⁷ lub w innych przepisach dotyczących publicznego dostępu do dokumentów lub dotyczących wymogów w zakresie przejrzystości spoczywających na organach władzy publicznej. Pozyskiwanie i ujawnianie tajemnic handlowych w kontekście korzystania z praw do informacji, konsultacji i uczestnictwa, które przysługują przedstawicielom pracowników zgodnie z unijnymi i krajowymi przepisami lub praktykami, oraz obrony zbiorowej interesów pracowników i pracodawców, w tym współzarządzania, jest również wykluczone z zakresu bezprawnego pozyskiwania, bez uszczerbku dla wszelkich zobowiązań do zachowania poufności nałożonych na odbiorców w ten sposób uzyskanych informacji. Pozyskanie lub ujawnienie tajemnicy handlowej w kontekście badań ustawowych przeprowadzanych zgodnie z unijnym lub krajowym prawem również nie powinno być uznawane za czyn niezgodny z prawem.

⁷ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz. U. L 145 z 31.5.2001, s. 43).

(10b) Media często podają do publicznej wiadomości dane lub informacje uznawane przez inną stronę za tajemnice handlowe; publikacja tych danych lub informacji może jednak leżeć w interesie publicznym. W związku z tym ważne jest, aby przewidziane środki ogólne i środki zaradcze nie ograniczały korzystania z wolności wypowiedzi i informacji (która obejmuje wolność i pluralizm mediów, zgodnie z art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej), gdy jest ono uzasadnione.

(10c) Niniejsza dyrektywa nie powinna wpływać na prawo partnerów społecznych do zawierania układów zbiorowych, w przypadkach przewidzianych prawem pracy, w odniesieniu do obowiązków nieujawniania tajemnicy handlowej lub ograniczenia jej stosowania oraz skutków niedopełnienia takiego obowiązku przez stronę nim objętą, o ile wszelkie takie układy zbiorowe nie ograniczają środków ochronnych dotyczących wyjątków w niniejszej dyrektywie, w przypadku których uniemożliwia się korzystanie ze środków ogólnych, procedur i środków zaradczych przewidzianych w niniejszej dyrektywie w związku z domniemanym pozyskaniem, wykorzystaniem lub ujawnieniem tajemnicy handlowej.

(11) Zgodnie z zasadą proporcjonalności środki ogólne i środki zaradcze mające na celu ochronę tajemnic handlowych powinny być dostosowane do spełnienia celu, jakim jest zapewnienie sprawnie funkcjonującego rynku wewnętrznego w zakresie badań i innowacji, i nie powinny stanowić zagrożenia dla innych celów i zasad interesu publicznego. W tym kontekście środki ogólne i środki zaradcze gwarantują, że o czynnikach takich jak wartość tajemnicy handlowej, powaga naruszenia prowadzącego do bezprawnego pozyskania, wykorzystania lub ujawnienia tajemnicy handlowej, jak również o skutkach takiego naruszenia, decydują właściwe organy sądowe. Należy również zapewnić, by właściwe organy sądowe miały możliwość wyważenia interesów stron sporu, a także interesów stron trzecich, w tym – w stosownych przypadkach – interesów konsumentów.

- (12) Sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego byłyby zagrożone, gdyby przewidziane środki ogólne i środki zaradcze były wykorzystywane do realizacji bezprawnych zamiarów niezgodnych z celami niniejszej dyrektywy. Należy zatem upoważnić organy sądowe do przyjmowania właściwych środków w odniesieniu do nadużyć ze strony wnioskodawców, którzy nadużywają swoich praw lub działają w złej wierze i składają ewidentnie bezzasadne wnioski w celu np. nieuczciwego opóźnienia lub ograniczenia dostępu pozwanego do rynku lub w celu zastraszenia bądź nękania go w inny sposób. Ważne jest również, aby przewidziane środki ogólne i środki zaradcze nie ograniczały możliwości informowania o nieprawidłowościach. W związku z tym ochrona tajemnic handlowych nie powinna mieć zastosowania w przypadkach, w których ujawnienie tajemnicy handlowej służy interesowi publicznemu, o ile ujawnione zostaje odpowiednie naruszenie lub uchybienie.
- (13) W interesie pewności prawa i biorąc pod uwagę, że od prawowitych posiadaczy tajemnic handlowych oczekuje się, że dopełnią obowiązku dochowania należytej staranności w odniesieniu do zachowania poufności ich cennych tajemnic handlowych i monitorowania ich wykorzystania, należy ograniczyć **zgłoszenia merytoryczne lub** możliwość inicjowania działań w zakresie ochrony tajemnic handlowych do określonego okresu.

- (14) Perspektywa ujawnienia tajemnicy handlowej w trakcie sporów sądowych często zniechęca prawowitych posiadaczy tajemnic handlowych od wszczynania postępowania w celu zapewnienia ochrony swoich tajemnic handlowych, zagrażając tym samym skuteczności przewidzianych środków ogólnych i środków zaradczych. W związku z tym, z zastrzeżeniem wprowadzenia środków ochronnych gwarantujących prawo do rzetelnego procesu sądowego, konieczne jest ustanowienie szczegółowych wymogów mających na celu ochronę poufności w odniesieniu do tajemnicy handlowej podczas postępowania sądowego wszczętego w celu zapewnienia jej ochrony. Wymogi takie powinny obejmować możliwość ograniczenia grona osób posiadających prawo dostępu do dowodów lub wstępu na rozprawy lub możliwość publikowania tylko tych elementów orzeczeń sądowych, które nie są opatrzone klauzulą poufności. **W celu zapewnienia, by nie było zagrożone przysługujące stronom prawo do rzetelnego procesu sądowego – w przypadku gdy grono osób posiadających prawo dostępu do dowodów lub wstępu na rozprawy jest ograniczone, w jego skład powinna wchodzić co najmniej jedna osoba z każdej ze stron oraz jej odnośny prawnik lub przedstawiciel. Podobnie w przypadku gdy dana strona jest osobą prawną, liczba osób fizycznych w tym gronie powinna być taka, by zapewnić właściwą reprezentację takiej osoby prawnej.** Taka ochrona powinna pozostać w mocy po zakończeniu postępowania sądowego tak długo, jak informacje objęte tajemnicą handlową nie są dostępne publicznie.

- (15) Bezprawne pozyskanie tajemnicy handlowej przez stronę trzecią może mieć katastrofalne skutki dla jego prawowitego posiadacza, ponieważ po jej publicznym ujawnieniu niemożliwy jest powrót do sytuacji sprzed utraty tej tajemnicy handlowej. W związku z tym bardzo ważne jest zapewnienie szybkich, skutecznych i łatwo dostępnych środków tymczasowych mających zapewnić natychmiastowe zaprzestanie bezprawnego pozyskiwania, wykorzystywania lub ujawniania tajemnicy handlowej, również gdy taka tajemnica handlowa jest wykorzystywana w celu świadczenia usług. Takie zwolnienie musi być dostępne bez konieczności oczekiwania na decyzję dotyczącą istoty sprawy, z należytym poszanowaniem prawa do obrony i zasady proporcjonalności, uwzględniając specyfikę danego przypadku. **W niektórych przypadkach, pod warunkiem złożenia gwarancji, domniemany sprawca naruszenia może uzyskać pozwolenie na dalsze wykorzystywanie tajemnicy handlowej lub jej ujawnianie, jeżeli ryzyko, że tajemnica ta przejdzie do domeny publicznej, jest znikome.** Konieczne może być również zapewnienie wystarczających gwarancji, tak aby możliwe było pokrycie kosztów i szkód poniesionych przez pozwanego z powodu nieuzasadnionego wniosku, zwłaszcza w sytuacji gdy jakiegokolwiek opóźnienie spowodowałoby nieodwracalne szkody dla prawowitego posiadacza tajemnicy handlowej.
- (16) Z tego samego powodu należy zapewnić środki mające na celu zapobieżenie dalszemu bezprawnemu wykorzystywaniu lub ujawnianiu tajemnicy handlowej, w tym gdy taka tajemnica handlowa jest wykorzystywana w celu świadczenia usług. W celu zapewnienia skuteczności środków zakazujących ich okres obowiązywania – w sytuacji gdy okoliczności wymagają ich ograniczenia w czasie – powinien być wystarczający, aby możliwe było wyeliminowanie wszelkich korzyści handlowych, które strona trzecia mogła zdobyć w wyniku bezprawnego pozyskania, wykorzystania lub ujawnienia tajemnicy handlowej. W każdym razie żadne tego rodzaju środki nie powinny być stosowane, jeżeli informacje pierwotnie objęte tajemnicą handlową są dostępne publicznie z przyczyn niezwiązanych z działaniami pozwanego.

- (17) Tajemnicą handlową można się bezprawnie posłużyć w celu projektowania, produkcji lub sprzedaży towarów lub ich części składowych, które mogą stać się dostępne na całym rynku wewnętrznym, co z kolei może mieć negatywny wpływ na interesy handlowe posiadacza tajemnicy handlowej i funkcjonowanie rynku wewnętrznego. W takich przypadkach oraz w sytuacjach gdy tajemnica handlowa ma znaczący wpływ na jakość, wartość lub cenę wytworzonego dzięki niej towaru lub na zmniejszenie kosztów, ułatwienie bądź przyspieszenie procesów produkcji lub wprowadzania do obrotu, ważne jest, aby upoważnić organy sądowe do wprowadzenia skutecznych i odpowiednich środków mających na celu zagwarantowanie, że takie towary nie zostaną wprowadzone do obrotu lub że zostaną z niego wycofane. Biorąc pod uwagę globalny charakter wymiany handlowej, konieczne jest również uwzględnienie zakazu przywozu tych towarów do Unii lub przechowywania tych towarów w celu ich późniejszego oferowania lub wprowadzania do obrotu. Uwzględniając zasadę proporcjonalności, środki naprawcze niekoniecznie powinny oznaczać konieczność zniszczenia towarów, w sytuacji gdy istnieją inne realistyczne warianty działań, takie jak pozbawienie towaru jego cechy, która stanowi naruszenie, lub pozbycie się towarów poza rynkiem, na przykład przekazując je jako darowiznę na rzecz organizacji charytatywnych.

- (18) Istnieje możliwość, że dana osoba, która pierwotnie pozyskała tajemnicę handlową w dobrej wierze, lecz na późniejszym etapie – w tym po otrzymaniu pozwu od pierwotnego posiadacza tajemnicy handlowej – dowiedziała się, że zawdzięcza swoją znajomość tajemnicy handlowej źródłom, które ją bezprawnie wykorzystały lub ujawniły. Aby uniknąć sytuacji, w której w tych okolicznościach przewidziane środki naprawcze lub nakazy sądowe mogłyby wyrządzić takiej osobie nieproporcjonalną szkodę, państwa członkowskie powinny w odpowiednich przypadkach przewidzieć możliwość rekompensaty pieniężnej na rzecz poszkodowanej strony, która byłaby wypłacana jako środek alternatywny, pod warunkiem że taka rekompensata nie przekracza wysokości opłat licencyjnych lub honorariów, które byłyby należne za okres, w którym pierwotny posiadacz tajemnicy handlowej mógł zapobiec jej wykorzystaniu, gdyby ta osoba uzyskała zezwolenie na wykorzystanie przedmiotowej tajemnicy handlowej. Gdyby jednak bezprawne wykorzystanie tajemnicy handlowej stanowiło naruszenie innych przepisów niż przepisy przewidziane w niniejszej dyrektywie lub mogło spowodować szkody dla konsumentów, takie bezprawne wykorzystanie tajemnicy handlowej nie powinno być dozwolone.

(19) Aby uniknąć sytuacji, w której osoba z pełną świadomością lub mając podstawy, aby mieć taką świadomość, bezprawnie wykorzystuje lub ujawnia tajemnicę handlową w celu uzyskania korzyści z takiego postępowania, oraz w celu zapewnienia, by w jak największym stopniu możliwe było doprowadzenie do sytuacji, w jakiej poszkodowany posiadacz tajemnicy handlowej znalazłby się, gdyby takie postępowanie nie miało miejsca, konieczne jest zapewnienie odpowiedniej rekompensaty za szkody poniesione w wyniku takich bezprawnych działań. Kwota odszkodowania zasądzonego dla poszkodowanego posiadacza tajemnicy handlowej powinna uwzględniać wszystkie stosowne czynniki, takie jak utratę zysków przez posiadacza tajemnicy handlowej lub nieuczciwy zysk osiągnięty przez sprawcę naruszenia oraz, w stosownych przypadkach, wszelki uszczerbek moralny, jakiego doznał posiadacz tajemnicy handlowej. Jako alternatywa, np. w sytuacji gdy – z uwagi na niematerialny charakter tajemnic handlowych – ustalenie kwoty odpowiadającej poniesionemu uszczerbkowi byłoby trudne, wysokość odszkodowania można ustalić w oparciu o takie elementy jak opłaty licencyjne lub honoraria, jakie byłyby należne, gdyby sprawca naruszenia poprosił o zezwolenie na wykorzystanie przedmiotowej tajemnicy handlowej. Celem nie jest wprowadzenie obowiązku ustalania represyjnych odszkodowań, lecz zapewnienie rekompensaty opartej na obiektywnym kryterium, przy uwzględnieniu wydatków poniesionych przez posiadacza tajemnicy handlowej, takich jak koszty identyfikacji i badań. **Niniejsza dyrektywa nie wpływa na krajowe zasady odnoszące się do odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązku służbowego.**

(20) Aby dodatkowo odstraszyć przyszłych sprawców naruszeń i podnieść poziom świadomości tej problematyki wśród obywateli, w przypadkach bezprawnego pozyskania, wykorzystania lub ujawnienia tajemnic handlowych przydatne jest podawanie decyzji do wiadomości publicznej, w tym – w stosownych przypadkach – poprzez intensywne działania informacyjne, o ile taka publikacja nie powoduje ujawnienia tajemnicy handlowej, ani nie wpływa w nieproporcjonalny sposób na prywatność i reputację osób fizycznych.

- (21) Na skuteczność środków ogólnych i środków zaradczych dostępnych dla posiadaczy tajemnicy handlowej może mieć wpływ niestosowanie się do odpowiednich orzeczeń właściwych organów sądowych. Z tego powodu konieczne jest zapewnienie tym organom odpowiednich uprawnień do nakładania sankcji.
- (22) W celu ułatwienia jednolitego stosowania środków mających na celu ochronę tajemnic handlowych, należy ustanowić systemy współpracy i wymiany informacji między państwami członkowskimi, z jednej strony, oraz między państwami członkowskimi a Komisją, z drugiej strony, zwłaszcza przez utworzenie sieci korespondentów wyznaczonych przez państwa członkowskie. Ponadto, aby ocenić, czy środki te umożliwiają osiągnięcie wyznaczonego celu, Komisja – w stosownych przypadkach wspomagana przez europejskie obserwatorium do spraw naruszeń praw własności intelektualnej – powinna przeanalizować stosowanie niniejszej dyrektywy oraz skuteczność podjętych środków krajowych.
- (23) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności takimi jak prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, prawo do ochrony danych osobowych, prawo do wolności wypowiedzi i informacji, wolność wyboru zawodu i prawo do podejmowania pracy, wolność prowadzenia działalności gospodarczej, prawo własności, prawo do dobrej administracji, dostępu do akt i zachowania tajemnicy handlowej, prawo do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu oraz prawo do obrony.

(24) Należy zapewnić poszanowanie prawa do prywatności i prawa do ochrony danych osobowych wszystkich osób, których dane osobowe mogą być chronione jako tajemnica handlowa przez posiadacza tajemnicy handlowej, lub wszelkich innych osób uczestniczących w sporze dotyczącym bezprawnego pozyskania, wykorzystania lub ujawnienia tajemnic handlowych, których dane osobowe są przetwarzane. Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁸ reguluje przetwarzanie danych osobowych prowadzone w państwach członkowskich w kontekście niniejszej dyrektywy i pod nadzorem właściwych organów państw członkowskich, w szczególności niezależnych organów publicznych wyznaczonych przez państwa członkowskie. Niniejsza dyrektywa nie powinna zatem wpływać na prawa i obowiązki określone w dyrektywie 95/46/WE, w szczególności na prawa osoby, której dane dotyczą, do dostępu do jej danych osobowych, które poddawane są przetwarzaniu, oraz do uzyskania sprostowania, usunięcia lub zablokowania danych niekompletnych lub nieprawidłowych, ani, w stosownych przypadkach, na obowiązek przetwarzania danych wrażliwych zgodnie z art. 8 ust. 5 dyrektywy 95/46/WE.

⁸ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

- (25) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, którym jest zapewnienie sprawnie funkcjonującego rynku wewnętrznego poprzez ustanowienie wystarczającego i porównywalnego poziomu dochodzenia roszczeń w ramach rynku wewnętrznego w przypadku bezprawnego pozyskania, wykorzystania lub ujawnienia tajemnicy handlowej, nie może być w wystarczającym stopniu osiągnięty przez państwa członkowskie i w związku z tym, z uwagi na jego rozmiary i skutki, możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (26) Niniejsza dyrektywa nie ma na celu ustanowienia zharmonizowanych zasad współpracy sądowej, właściwości sądów, uznawania i wykonywania wyroków w sprawach cywilnych i handlowych, czy też regulowania kwestii prawa właściwego. Inne instrumenty unijne regulujące tego rodzaju kwestie w sposób ogólny powinny co do zasady być również stosowane w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.
- (27) Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć wpływu na stosowanie przepisów prawa konkurencji, w szczególności art. 101 i 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Środków przewidzianych w niniejszej dyrektywie nie należy stosować w celu niewłaściwego ograniczania konkurencji w sposób sprzeczny z Traktatem.

(28) Zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001⁹ zasięgnięto opinii Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, który wydał opinię w dniu 12 marca 2014 r.¹⁰

⁹ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

¹⁰ Dz.U. C z ...

- (28) Środki przyjęte w celu ochrony tajemnic handlowych przed ich bezprawnym pozyskiwaniem, ujawnianiem i wykorzystywaniem nie powinny mieć wpływu na stosowanie wszelkich innych stosownych przepisów prawnych w innych dziedzinach, w tym przepisów dotyczących praw własności intelektualnej, prywatności, dostępu do dokumentów i prawa zobowiązań. Niemniej jednak, w przypadku gdy zakres dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹¹ pokrywa się z zakresem niniejszej dyrektywy, niniejsza dyrektywa jest nadrzędna jako *lex specialis*,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Rozdział I

Przedmiot i zakres stosowania

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy dotyczące ochrony przed bezprawnym pozyskiwaniem, wykorzystywaniem i ujawnianiem tajemnic handlowych.

Państwa członkowskie mogą przewidzieć, zgodnie z postanowieniami Traktatu, dalej idącą ochronę przed bezprawnym pozyskiwaniem, wykorzystywaniem lub ujawnianiem tajemnic handlowych niż ochrona wymagana w niniejszej dyrektywie, pod warunkiem zapewnienia zgodności z art. 4 i 5, **art. 6** ust.1, **art. 7**, **art. 8 ust. 1** akapit drugi, **art. 8** ust. 3, art. 8 ust. 4, art. 9 ust. 2, **art. 10**, art. 12 oraz **art. 14** ust. 3.

¹¹ Dyrektywa 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U. L 157 z 30.4.2004, s. 45).

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy zastosowanie mają następujące definicje:

- (1) „tajemnica handlowa” oznacza informacje, które spełniają wszystkie następujące wymagania:
 - a) są poufne w tym sensie, że jako całość lub w szczególnym zestawie i zespole ich elementów nie są ogólnie znane lub łatwo dostępne dla osób z kręgów, które zwykle zajmują się tym rodzajem informacji;
 - b) mają wartość handlową dlatego, że są poufne;
 - c) poddane zostały przez osobę, pod której legalną kontrolą się znajdują, rozsądnym, w danych okolicznościach, działaniom dla utrzymania ich poufności;
- (2) „posiadacz tajemnicy handlowej” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która zgodnie z prawem sprawuje kontrolę nad tajemnicą handlową;
- (3) „sprawca naruszenia” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która bezprawnie pozyskała, wykorzystwała lub ujawniła tajemnice handlowe;
- (4) „towary stanowiące naruszenie prawa” oznaczają towary, których projekt, jakość, funkcjonowanie, proces produkcyjny lub wprowadzanie do obrotu znacznie zyskały w wyniku bezprawnego pozyskania, wykorzystania lub ujawnienia tajemnic handlowych.

ROZDZIAŁ II

Pozyskiwanie, wykorzystywanie i ujawnianie tajemnic handlowych

Artykuł 3

Bezprawne pozyskiwanie, wykorzystywanie i ujawnianie tajemnic handlowych

1. Państwa członkowskie zapewniają posiadaczom tajemnic handlowych uprawnienia do występowania o środki ogólne, procedury i środki zaradcze przewidziane w niniejszej dyrektywie w celu zapobiegania bezprawnemu pozyskiwaniu, wykorzystywaniu lub ujawnianiu **ich** tajemnic handlowych oraz w celu umożliwienia dochodzenia roszczeń z tego tytułu.
2. Pozyskanie tajemnicy handlowej bez zgody posiadacza tajemnicy handlowej uznaje się za bezprawne w każdym przypadku, gdy dokonano go poprzez:
 - a) uzyskanie nieuprawnionego dostępu do wszelkich dokumentów, przedmiotów, materiałów, substancji lub plików elektronicznych, które zgodnie z prawem pozostają pod kontrolą posiadacza tajemnicy handlowej i które zawierają tajemnicę handlową lub na podstawie których można wywnioskować, co stanowi tajemnicę handlową, bądź ich kopiowanie lub wejście w ich posiadanie;
 - b) skreślono;
 - c) skreślono;
 - d) skreślono;
 - e) skreślono;

- f) wszelkie inne czyny, które uznaje się w tych okolicznościach za sprzeczne z uczciwymi praktykami handlowymi.
3. Wykorzystanie lub ujawnienie tajemnicy handlowej uznaje się za bezprawne w każdym przypadku, gdy dokonuje go – bez zgody posiadacza tajemnicy handlowej – osoba, która spełnia którykolwiek z następujących warunków:
- a) pozyskała tajemnicę handlową w sposób niezgodny z prawem;
 - b) naruszyła umowę o poufności lub inny obowiązek nieujawniania tajemnicy handlowej;
 - c) naruszyła przewidziany w umowie lub inny obowiązek ograniczenia korzystania z tajemnicy handlowej.
4. Pozyskanie, wykorzystanie lub ujawnienie tajemnicy handlowej uznaje się również za bezprawne w każdym przypadku, w którym w momencie pozyskania, wykorzystania lub ujawnienia osoba dokonująca takiego czynu wie lub powinna w danych okolicznościach wiedzieć, że tajemnicę handlową uzyskano **bezpośrednio lub pośrednio** od innej osoby, która bezprawnie wykorzystwała lub ujawniła tajemnicę handlową w rozumieniu ust. 3.
5. Produkcję, oferowanie lub wprowadzanie do obrotu towarów stanowiących naruszenie prawa, lub przywóz, wywóz bądź przechowywanie towarów stanowiących naruszenie prawa do tych celów, uznaje się również za bezprawne wykorzystanie tajemnicy handlowej, w przypadku gdy osoba przeprowadzająca te czynności wie lub powinna w danych okolicznościach wiedzieć, że tajemnicę handlową uzyskano bezprawnie w rozumieniu ust. 3.

Artykuł 4

Legalne pozyskiwanie, wykorzystywanie i ujawnianie tajemnic handlowych oraz wyjątki

1. Pozyskanie tajemnicy handlowej uznaje się za zgodne z prawem, gdy pozyskano ją w jeden z następujących sposobów:
 - a) niezależne odkrycie lub wytworzenie;
 - b) obserwacja, badanie, demontaż lub testowanie produktu lub przedmiotu, który został udostępniony publicznie lub który zgodnie z prawem jest w posiadaniu osoby, która uzyskała dostęp do przedmiotowej informacji i która jest zwolniona z wszelkiego prawnie [...] **uzasadnionego** obowiązku ograniczenia pozyskiwania danej tajemnicy handlowej;
 - c) wszelkie inne praktyki, które w tych okolicznościach uznaje się za zgodne z uczciwymi praktykami handlowymi.
- 1a. Pozyskiwanie, wykorzystywanie i ujawnianie tajemnic handlowych uznaje się za zgodne z prawem w zakresie, w jakim takiego pozyskiwania, wykorzystywania lub ujawniania wymaga prawo unijne lub krajowe lub w jakim na nie zezwala.
2. Państwa członkowskie uniemożliwiają korzystanie ze środków ogólnych, procedur i środków zaradczych przewidzianych w niniejszej dyrektywie, w sytuacji gdy domniemanego pozyskania, wykorzystania lub ujawnienia tajemnicy handlowej dokonano w jednym z następujących przypadków:
 - a) w celu zgodnego z prawem skorzystania z prawa do wolności wypowiedzi i informacji;

- b) w celu ujawnienia naruszenia, uchybienia lub innego niezgodnego z prawem działania, pod warunkiem że domniemane pozyskanie, wykorzystanie lub ujawnienie tajemnicy handlowej było niezbędne do takiego ujawnienia oraz że pozwany działał w interesie publicznym;
- c) tajemnica handlowa została ujawniona przez pracowników swoim przedstawicielom w ramach pełnionych przez nich zgodnie z prawem funkcji reprezentacyjnych, **pod warunkiem że takie ujawnienie było konieczne do pełnienia tych funkcji**;
- d) skreślono;
- e) w celu ochrony uzasadnionego interesu uznanego przez prawo unijne lub krajowe.

ROZDZIAŁ III

Środki ogólne, procedury i środki zaradcze

SEKCJA 1

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 5

Obowiązek ogólny

1. Państwa członkowskie ustanawiają środki ogólne, procedury oraz środki zaradcze konieczne w celu umożliwienia dochodzenia roszczeń cywilnoprawnych z tytułu bezprawnego pozyskiwania, wykorzystywania i ujawniania tajemnic handlowych.

2. Środki ogólne, procedury i środki zaradcze, o których mowa w ust. 1:

- a) są sprawiedliwe i słuszne;
- b) nie są niepotrzebnie skomplikowane ani kosztowne, nie ustanawiają nierozsądnych terminów, ani nie powodują nieuzasadnionych opóźnień;
- c) są skuteczne i odstraszające.

Artykuł 6

Proporcjonalność i zbyt częste wszczynanie postępowań sądowych

1. [...] Środki ogólne, procedury oraz środki zaradcze przewidziane zgodnie z niniejszą dyrektywą sa stosowane [...] w sposób, który:

- a) jest proporcjonalny;
- b) pozwala uniknąć tworzenia barier dla zgodnej z prawem wymiany handlowej w ramach rynku wewnętrznego oraz
- c) stwarza zabezpieczenie przed ich nadużywaniem.

2. Państwa członkowskie gwarantują, że właściwe organy sądowe mogą na wniosek pozwanego stosować właściwe środki przewidziane w prawie krajowym, w przypadku gdy zgłoszenie dotyczące bezprawnego pozyskania, wykorzystania lub ujawnienia tajemnicy handlowej jest ewidentnie bezzasadne oraz gdy stwierdzono, że strona skarżąca wszczęła postępowanie sądowe w sposób stanowiący nadużycie lub w złej wierze. Środki te mogą w stosownych przypadkach obejmować **przyznanie pozwanemu odszkodowania**, nałożenie sankcji na stronę skarżącą lub nakazanie rozpowszechnienia informacji dotyczących decyzji podjętej zgodnie z art. 14.

Państwa członkowskie mogą postanowić, że środki te są rozpatrywane w odrębnych postępowaniach.

[...]

Artykuł 7

Termin przedawnienia

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy mające zastosowanie do terminów przedawnienia w odniesieniu do **zgłoszeń merytorycznych lub** podejmowania działań dotyczących stosowania środków ogólnych, procedur i środków zaradczych przewidzianych w niniejszej dyrektywie. Przepisy te regulują początek biegu terminu przedawnienia, długość terminu **przedawnienia** oraz okoliczności powodujące przerwanie lub zawieszenie biegu terminu **przedawnienia**. Długość terminu **przedawnienia** nie przekracza [...] **sześciu** lat.

Artykuł 8

Zachowanie poufności tajemnic handlowych w trakcie postępowania sądowego

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby strony, ich przedstawiciele, urzędnicy sądowi, świadkowie, biegli oraz wszystkie inne osoby uczestniczące w postępowaniu sądowym dotyczącym bezprawnego pozyskania, wykorzystania lub ujawnienia tajemnicy handlowej lub mające dostęp do dokumentów stanowiących część takiego postępowania sądowego, nie miały pozwolenia na wykorzystanie lub ujawnienie jakiejkolwiek tajemnicy handlowej lub domniemanej tajemnicy handlowej, którą właściwe organy sądowe, w odpowiedzi na [...] **właściwie uzasadniony wniosek** zainteresowanej strony, określiły jako poufną, i o której dowiedziały się w wyniku takiego uczestnictwa lub dostępu.

Obowiązek, o którym mowa w akapicie pierwszym, pozostaje w mocy po zakończeniu postępowania sądowego. **Taki obowiązek** przestaje jednak istnieć w każdym z następujących przypadków:

- a) w przypadku gdy w drodze ostatecznej decyzji stwierdza się, że domniemana tajemnica handlowa nie spełnia wymagań określonych w art. 2 pkt 1);
- b) w przypadku gdy z biegiem czasu informacje, o których mowa, stają się ogólnie znane lub łatwo dostępne dla osób z kręgów, które zwykle zajmują się tego rodzaju informacjami.

2. Państwa członkowskie zapewniają również, aby właściwe organy sądowe – na podstawie właściwie uzasadnionego wniosku przedłożonego przez stronę – miały możliwość podjęcia szczególnych środków niezbędnych do zachowania poufności wszelkich tajemnic handlowych lub domniemanych tajemnic handlowych wykorzystanych lub wzmiankowanych w trakcie postępowania sądowego dotyczącego bezprawnego pozyskania, wykorzystania lub ujawnienia tajemnicy handlowej. Państwa członkowskie mogą również zezwolić właściwym organom sądowym na to, by podejmowały takie środki z własnej inicjatywy.

Środki, o których mowa w akapicie pierwszym, obejmują przynajmniej możliwość:

- a) ograniczenia dostępu do wszelkich dokumentów zawierających tajemnice handlowe **lub domniemane tajemnice handlowe** przedkładanych przez strony lub strony trzecie, w całości lub w części, do ograniczonej liczby osób, pod warunkiem że przynajmniej jednej osobie z każdej strony, **jej prawnikowi lub przedstawicielowi w postępowaniu oraz urzędnikom sądowym** zapewni się pełny dostęp do takiego dokumentu;
- b) ograniczenia dostępu do rozpraw, podczas których mogą zostać ujawnione tajemnice handlowe **lub domniemane tajemnice handlowe**, oraz do protokołów lub zapisów z takich rozpraw, do ograniczonej liczby osób, pod warunkiem że przynajmniej jednej osobie z każdej strony, **jej prawnikowi lub przedstawicielowi w postępowaniu oraz urzędnikom sądowym** zapewni się pełny dostęp do takiej rozprawy, protokołów lub zapisu;
- c) udostępnienia stronom trzecim każdego orzeczenia sądu w wersji nieopatrzonej klauzulą poufności, z której usunięto fragmenty zawierające tajemnice handlowe.

3. Przy podejmowaniu decyzji dotyczącej przyjęcia lub odrzucenia wniosku, o którym mowa w ust. 2, oraz przy ocenie jego proporcjonalności, właściwe organy sądowe uwzględniają potrzebę zapewnienia praw do skutecznego środka zaradczego i dostępu do sprawiedliwego procesu, uzasadnione interesy stron i, w stosownych przypadkach, stron trzecich oraz wszelkie potencjalne szkody dla którejkolwiek ze stron i, w stosownych przypadkach, dla stron trzecich, wynikające z przyjęcia lub odrzucenia takiego wniosku.
4. Wszelkie operacje przetwarzania danych osobowych zgodnie z ust. 1, 2 i 3 przeprowadza się zgodnie z dyrektywą 95/46/WE.

SEKCJA 2

ŚRODKI TYMCZASOWE I ZABEZPIECZAJĄCE

Artykuł 9

ŚRODKI TYMCZASOWE I ZABEZPIECZAJĄCE

1. Państwa członkowskie zapewniają właściwym organom sądowym możliwość wprowadzenia, na żądanie posiadacza tajemnicy handlowej, któregośkolwiek z następujących środków tymczasowych i zabezpieczających wobec domniemanego sprawcy naruszenia:
 - a) tymczasowe zaprzestanie lub, w zależności od przypadku, zakaz wykorzystywania lub ujawniania tajemnicy handlowej;
 - b) zakaz produkcji, oferowania, wprowadzania do obrotu lub stosowania towarów stanowiących naruszenie prawa, bądź przywozu, wywozu lub przechowywania towarów stanowiących naruszenie prawa do tych celów;

- c) zajęcie albo przekazanie towarów, w stosunku do których istnieje podejrzenie, że stanowią naruszenie prawa, aby zapobiec wprowadzeniu ich do obrotu lub ich przepływowi w obrębie rynku.
2. Państwa członkowskie gwarantują, że organy sądowe mogą – jako rozwiązanie alternatywne do środków, o których mowa w ust. 1 – uzależnić możliwość kontynuacji domniemanego bezprawnego wykorzystywania lub ujawniania tajemnicy handlowej od złożenia gwarancji mającej na celu zapewnienie rekompensaty dla posiadacza tajemnicy handlowej.

Artykuł 10

Warunki stosowania przepisów i środki ochronne

1. Państwa członkowskie gwarantują, że w odniesieniu do środków, o których mowa w art. 9, właściwe organy sądowe mają prawo zażądać od strony skarżącej przedłożenia dowodów, które można w rozsądny sposób uznać za dostępne, w celu upewnienia się w wystarczającym stopniu co do spełnienia następujących warunków: istnieje tajemnica handlowa, strona skarżąca jest posiadaczem tajemnicy handlowej, a tę tajemnicę handlową pozyskano bezprawnie, tajemnica handlowa jest bezprawnie wykorzystywana lub ujawniana bądź też wkrótce może dojść do bezprawnego wykorzystania lub ujawnienia tajemnicy handlowej.

2. Państwa członkowskie gwarantują, że przy podejmowaniu decyzji dotyczącej przyjęcia lub odrzucenia wniosku oraz przy ocenie jego proporcjonalności właściwe organy sądowe są zobowiązane do uwzględnienia konkretnych okoliczności danej sprawy. Ocena ta obejmuje, w stosownych przypadkach, wartość tajemnicy handlowej, środki podjęte w celu ochrony tajemnicy handlowej lub innych szczególnych elementów tajemnicy handlowej, udział pozwanego w pozyskaniu, wykorzystaniu lub ujawnieniu tajemnicy handlowej, wpływ bezprawnego wykorzystania lub ujawnienia tajemnicy handlowej, uzasadnione interesy stron oraz wpływ, jaki przyjęcie lub odrzucenie środków mogłoby mieć dla stron, uzasadnione interesy stron trzecich, interes publiczny oraz ochronę praw podstawowych.
3. Państwa członkowskie zapewniają, by na wniosek pozwanego środki tymczasowe, o których mowa w art. 9, zostały wycofane lub w inny sposób przestały obowiązywać, jeżeli:
 - a) strona skarżąca nie wszczyna postępowania prowadzącego do wydania decyzji w przedmiocie sprawy przez właściwy organ sądowy w rozsądnym terminie określonym przez organ sądowy nakazujący wprowadzenie środków, w przypadku gdy pozwala na to prawo państwa członkowskiego, lub, w przypadku braku takiego określenia, w terminie nieprzekraczającym 20 dni roboczych lub 31 dni kalendarzowych, w zależności od tego, który termin jest dłuższy;
 - b) w międzyczasie przedmiotowe informacje nie spełniają już wymogów określonych w art. 2 pkt 1), z przyczyn niezwiązanych z działaniami pozwanego.

4. Państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy sądowe mogły wprowadzić środki tymczasowe, o których mowa w art. 9, po złożeniu przez stronę skarżącą odpowiedniego zabezpieczenia lub równoważnej gwarancji w celu zapewnienia rekompensaty za wszelkie szkody poniesione przez pozwanego oraz, w stosownych przypadkach, przez wszystkie inne osoby, na które te środki miały wpływ.
5. W przypadku gdy środki tymczasowe zostają wycofane na podstawie ust. 3 lit. a), w przypadku gdy wygasają na skutek jakiegokolwiek działania lub zaniechania strony skarżącej, lub w przypadku gdy stwierdzono następnie, że nie nastąpiło bezprawne pozyskanie, wykorzystanie lub ujawnienie tajemnicy handlowej ani nie pojawiło się zagrożenie wystąpienia takich zachowań, właściwe organy sądowe mają prawo zarządzić, aby strona skarżąca, na żądanie pozwanego lub poszkodowanej strony trzeciej, wypłaciła pozwanemu lub poszkodowanej stronie trzeciej stosowne odszkodowanie za wszelkie szkody poniesione w wyniku zastosowania tych środków.

Państwa członkowskie mogą postanowić, że środki te są rozpatrywane w odrębnych postępowaniach.

SEKCJA 3

ŚRODKI WYNIKAJĄCE Z DECYZJI DOTYCZĄCEJ ISTOTY SPRAWY

Artykuł 11

Nakazy sądowe i środki naprawcze

1. Państwa członkowskie gwarantują, że w przypadku gdy w orzeczeniu sądowym stwierdza się bezprawne pozyskanie, wykorzystanie lub ujawnienie tajemnicy handlowej, właściwe organy sądowe mogą, na żądanie strony skarżącej, nakazać podjęcie następujących środków wobec sprawcy naruszenia:
 - a) nakaz zaprzestania lub, w zależności od przypadku, zakaz wykorzystywania lub ujawniania tajemnicy handlowej;

- b) zakaz produkcji, oferowania, wprowadzania do obrotu lub stosowania towarów stanowiących naruszenie prawa, bądź przywozu, wywozu lub przechowywania towarów stanowiących naruszenie prawa do tych celów;
- c) nakaz przyjęcia stosownych środków naprawczych w odniesieniu do towarów stanowiących naruszenie prawa.

2. Środki naprawcze, o których mowa w ust. 1 lit. c), obejmują:

- a) skreślono;
- b) wycofanie z rynku towarów stanowiących naruszenie prawa;
- c) pozbawienie towarów stanowiących naruszenie prawa ich cech, które stanowią o takim naruszeniu prawa;
- d) zniszczenie towarów stanowiących naruszenie prawa lub, w stosownych przypadkach, wycofanie ich z obrotu, pod warunkiem że takie [...] **środki** nie zagrażają ochronie przedmiotowej tajemnicy handlowej;
- e) zniszczenie – w całości lub częściowo – wszelkich dokumentów, przedmiotów, materiałów, substancji lub plików elektronicznych zawierających bądź wykorzystujących tajemnicę handlową lub, w stosownych przypadkach, dostarczenie stronie skarżącej całości lub części tych dokumentów, przedmiotów, materiałów, substancji i plików elektronicznych.

3. Państwa członkowskie [...] **moga przewidzieć**, aby w przypadku zarządzenia wycofania z rynku towarów stanowiących naruszenie prawa organy sądowe mogły zarządzić, na wniosek posiadacza tajemnicy handlowej, przekazanie towarów do posiadacza lub do organizacji charytatywnych [...].
4. Organy sądowe nakazują, aby środki, o których mowa w ust. 1 lit. c), były wprowadzane na koszt sprawcy naruszenia, chyba że istnieją szczególne powody, aby tego nie robić. Środki te nie mają wpływu na wszelkie odszkodowania, jakie mogą się należeć posiadaczowi tajemnicy handlowej z tytułu bezprawnego pozyskania, wykorzystania lub ujawnienia tajemnicy handlowej.

Artykuł 12

Warunki stosowania przepisów, środki ochronne i środki alternatywne

1. Państwa członkowskie zapewniają, by przy rozpatrywaniu wniosku o wydanie nakazów sądowych lub o przyjęcie środków naprawczych przewidzianych w art. 11 oraz przy ocenie ich proporcjonalności, właściwe organy sądowe były zobowiązane do uwzględnienia konkretnych okoliczności danej sprawy. Ocena ta obejmuje, w stosownych przypadkach, wartość tajemnicy handlowej, środki podjęte w celu ochrony tajemnicy handlowej lub innych szczególnych elementów tajemnicy handlowej, udział pozwanego w pozyskaniu, wykorzystaniu lub ujawnieniu tajemnicy handlowej, wpływ bezprawnego wykorzystania lub ujawnienia tajemnicy handlowej, uzasadnione interesy stron oraz wpływ, jaki przyjęcie lub odrzucenie środków mogłoby mieć dla stron, uzasadnione interesy stron trzecich, interes publiczny oraz ochronę praw podstawowych.

W sytuacji gdy właściwe organy sądowe ograniczają czas trwania środka, o którym mowa w art. 11 ust. 1 lit. a) i b), okres ten musi być wystarczający do wyeliminowania wszelkich korzyści handlowych lub gospodarczych, jakie sprawca naruszenia mógł zdobyć w wyniku bezprawnego pozyskania, wykorzystania lub ujawnienia tajemnicy handlowej.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby na wniosek pozwanego środka, o których mowa w art. 11 ust. 1 lit. a) i b), zostały cofnięte lub w inny sposób przestały obowiązywać, jeżeli w międzyczasie przedmiotowe informacje przestały spełniać warunki określone w art. 2 pkt 1) z przyczyn niezwiązanych z działaniami pozwanego.
3. Państwa członkowskie zapewniają, aby na wniosek osoby, która może podlegać środkom przewidzianym w art. 11, właściwy organ sądowy mógł zarządzić wypłacenie rekompensaty pieniężnej na rzecz poszkodowanej strony zamiast stosowania tych środków, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:
 - a) dana osoba w momencie wykorzystania lub ujawnienia [...] **nie wiedziała ani nie** miała powodu, by w danych okolicznościach wiedzieć, że tajemnicę handlową uzyskano od innej osoby, która bezprawnie wykorzystwała lub ujawniła tajemnicę handlową;
 - b) wprowadzenie przedmiotowych środków spowodowałoby dla takiej osoby niewspółmierne szkody;
 - c) rekompensata pieniężna dla poszkodowanej strony wydaje się stosunkowo zadowalająca.

W przypadku zarządzenia rekompensaty pieniężnej zamiast nakazu, o którym mowa w art. 11 ust. 1 lit. a) i b), taka rekompensata pieniężna nie jest wyższa niż kwota opłat licencyjnych lub honorariów, które byłyby należne, gdyby osoba ta wystąpiła z wnioskiem o zezwolenie na wykorzystanie przedmiotowej tajemnicy handlowej w okresie, w którym można było zabronić wykorzystywania tajemnicy handlowej.

Artykuł 13

Odszkodowanie

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby na wniosek poszkodowanej strony właściwe organy sądowe nakazały sprawcy naruszenia, który wiedział lub powinien był wiedzieć, że dokonywał bezprawnego pozyskania, wykorzystania lub ujawnienia tajemnicy handlowej, wypłatę odszkodowania na rzecz posiadacza tajemnicy handlowej w wysokości odpowiedniej do uszczerbku faktycznie poniesionego w wyniku naruszenia.

Zgodnie z prawem krajowym i praktyką krajową państwa członkowskie mogą **ograniczyć** odpowiedzialność **za szkody** pracowników wobec swoich pracodawców w odniesieniu do bezprawnego pozyskiwania, wykorzystywania lub ujawniania tajemnicy handlowej, gdy działają oni nieumyślnie.

2. Przy ustalaniu wysokości odszkodowania zgodnie z ust. 1 właściwe organy sądowe uwzględniają wszystkie odpowiednie czynniki, takie jak poniesione przez poszkodowaną stronę negatywne skutki ekonomiczne, łącznie z utraconymi zyskami, wszelkie nieuczciwe zyski osiągnięte przez sprawcę naruszenia oraz, w stosownych przypadkach, elementy inne niż czynniki ekonomiczne, takie jak np. straty moralne poniesione przez posiadacza tajemnicy handlowej w wyniku bezprawnego pozyskania, wykorzystania lub ujawnienia tajemnicy handlowej.

Właściwe organy sądowe mogą jednak również, w stosownych przypadkach, ustalić wysokość odszkodowania jako płatność ryczałtową na podstawie przynajmniej takich elementów jak wysokość honorariów lub opłat, jakie byłyby należne, gdyby sprawca naruszenia poprosił o zezwolenie na wykorzystanie przedmiotowej tajemnicy handlowej.

Artykuł 14

Publikacja orzeczeń sądowych

1. Państwa członkowskie gwarantują, że w ramach postępowania sądowego wszczętego z powodu bezprawnego pozyskania, wykorzystania lub ujawnienia tajemnicy handlowej, właściwe organy sądowe mogą, na żądanie strony skarżącej i na koszt sprawcy naruszenia, nakazać wprowadzenie odpowiednich środków w celu upowszechnienia informacji na temat orzeczenia, w tym również w celu publikacji orzeczenia w całości lub w części.
2. Wszystkie środki, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, gwarantują poufność tajemnic handlowych, zgodnie z art. 8.

3. Przy podejmowaniu decyzji o tym, czy należy wprowadzić środek, o którym mowa w ust. 1, i przy ocenie jego proporcjonalności właściwe organy sądowe uwzględniają, czy informacja na temat sprawcy naruszenia umożliwiłaby zidentyfikowanie danej osoby fizycznej oraz, jeśli tak jest, czy opublikowanie tej informacji byłoby uzasadnione, w szczególności w świetle następujących kryteriów: ewentualne szkody dla prywatności i reputacji sprawcy naruszenia, jakie środek taki może spowodować, udział sprawcy naruszenia w pozyskaniu, ujawnieniu lub wykorzystaniu tajemnicy handlowej, a także prawdopodobieństwo dalszego bezprawnego wykorzystywania lub ujawniania tajemnicy handlowej przez sprawcę naruszenia. Właściwe organy sądowe uwzględniają również, w stosownych przypadkach, **inne okoliczności, w szczególności** wartość tajemnicy handlowej i wpływ bezprawnego **pozyskania**, ujawnienia lub wykorzystania tajemnicy handlowej.

Rozdział IV

Sankcje, sprawozdawczość i przepisy końcowe

Artykuł 15

Sankcje za nieprzestrzeganie obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie

Państwa członkowskie zapewniają właściwym organom sądowym możliwość nałożenia sankcji na każdą osobę, która nie stosuje się lub odmawia zastosowania się do jakichkolwiek środków przyjętych zgodnie z art. 8, 9 i 11.

Przewidziane sankcje obejmują możliwość nałożenia okresowych kar pieniężnych w przypadku niedostosowania się do środka przyjętego na podstawie art. 9 i 11.

Przewidziane sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 16

Wymiana informacji i korespondencji

W celu wspierania współpracy, w tym wymiany informacji, między państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a Komisją, każde państwo członkowskie wyznacza co najmniej jednego korespondenta krajowego odpowiedzialnego za wszelkie kwestie związane z wdrażaniem środków przewidzianych w niniejszej dyrektywie. Każde państwo członkowskie przekazuje dane korespondenta krajowego (korespondentów krajowych) pozostałym państwom członkowskim i Komisji.

Artykuł 17

Sprawozdania

1. Do dnia XX XX 20XX r. [trzy lata po zakończeniu okresu transpozycji] Urząd Harmonizacji Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) przygotowuje – w kontekście działalności europejskiego obserwatorium do spraw naruszeń praw własności intelektualnej – wstępne sprawozdanie na temat tendencji dotyczących procesów sądowych wszczynanych na podstawie niniejszej dyrektywy w związku z bezprawnym pozyskiwaniem, wykorzystywaniem lub ujawnianiem tajemnic handlowych.

2. Do dnia XX XX 20XX r. [cztery lata po zakończeniu okresu transpozycji] Komisja sporządza sprawozdanie okresowe w sprawie stosowania niniejszej dyrektywy i przedstawia je Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W sprawozdaniu tym w należyty sposób uwzględnia się sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1.
3. Do dnia XX XX 20XX r. [osiem lat po zakończeniu okresu transpozycji] Komisja przeprowadza ocenę skutków niniejszej dyrektywy i przedstawia sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 18

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia XX XX 20XX r. [24 miesiące] od daty przyjęcia niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 19
Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 20
Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

<i>W imieniu Parlamentu Europejskiego</i>	<i>W imieniu Rady</i>
<i>Przewodniczący</i>	<i>Przewodniczący</i>
